

✕

Ferdo Kozak: Pesmi.

✕

ko so nama pošiljale zvezde pozdrave,
Klavdija?!

Vzklikaj v radosti!

Klavdija (kot kip): Zame ni radosti več.

Vaza je ubita!

Mati (očitajoče): Klavdija!

Klavdija: Zame ni radosti več,

Cveti so pohojeni!

Valerij: Natrgava jih še bolj svežih in dehtecih!

Klavdija: Nekoč jih nama ni bilo treba trgati,
kot metulji so prileteli na vrt najinih duš!
Ne, ni več radosti:

v tej sobi je bila nocoj smrt!

Mati: Klavdija! Klavdija! (Sveča ugaša, ugasne.)

Valerij: Jutri odpotujem v mesto.

Jutri ko bo dan!

Kajti mesečna noč se nagiba k zatonu!

(Klavdija ihti, Valerij stopi k njej in ji dá roko.)

Zbogom, Klavdija. (Odhaja k vratom.)

Mati (kot da je hipoma vse razumela): Moj Bog!

Vi-dva??!

(Klavdija razproste roke za odhajajočim Valerijem.)

Klavdija: Valerij, Valerij!

Ferdo Kozak:

Pesem.

Glej, večni boj, udano padanje v sladkost dozdevnih sreč,
srdit, polslep pogon za svojo pot,
odkar oko je zaslutilo tvojo silno luč.

Si res? A kdo si? Nisi?

In vendar včasih kakor kres

preseka plamen tvoj temo srca,

iz čaše zvrhane dero studenci radosti in sanj

in v razodetja glorio ves svet odet

mi proži tvoj obraz.

Drevo v teminah sem, razsekano od strel,

drevo na gori — trmast plod zemlje

in čim ostrejši žgo plamenov dirjajočih meči,

tem trše bode v noč okleščeno vejevje,

in strastnejše kriči v bohotno rast.

O si, vrtnar moj, večna smer!
 O si, ti jez voda brez strug, voda brez ciljnih!
 Ti, ki z brzicami vetrov pojočo, razvihrano slast
 zajel z bregov si svojih oblast,
 da sredi mrež kipečih žil
 je kriknilo srce.

Prilij zdaj iz studencev svojih!
 Prilij ljubezni svoje sočno blagodat,
 da v večno školjko zlatih dni
 plazovi hrepenenja se vlijo,
 globoko v prst, da žejni curki se vdero
 in se razpne kakor šator skrivnosti med nebom in zemljo
 na gori rastoče drevo.

Ljubavna pesem.

Ob uri, ko vzcveto v vrtovih mojih rože hrepenenja,
 naliva skrivna slutnja v čaše žejne zlat napoj:
 sijoč odsev samotnih, tihih rek,
 ki v strnjenih, pokojnih se tokovih
 nesó neslišno v večnih morij spev —
 In kakor pozlačene v zarji tajnih harmonij
 odklepajo roke srca svetišče,
 kjer svetla glorijska podoba tvoje
 spočenja iz mladosti moje najčistejših se kali.

V ta sen ujet popotnik iščem tvojih strug,
 da sedel bi na breg gladin,
 ki z bleskom njihovih globin kramlja nebo.
 Vse vroče cvetje svojega srca razsul bi v tvoj objem
 in kakor čoln zlat
 uzibal posvečeno strast v skrivnost deviških bi voda,
 da kot zamaknjene, v zamišljenem smehljaju razsvetljene
 s seboj v svoj tihi beg jo poneso.

Kakor v krajih, z zavesami zastrtih . . .

Kakor v krajih, z zavesami zastrtih,
 zveni, življenje moje:
 Od bogvekod prši skrivnostna luč
 in riše v mrak kraljestvo senc
 tuj svet podob neznanjih sanj.

Kam romate, roké!

Dva bela zublja prožita se v ples zverženih kontur,
kot dvoje čaš zajemata zabrisanih obrisov bežni val,
kopneči sneg obrazov slutenih,
iz mraka v mrak plahneči čar oči.
Dva nerazcvela cveta v kraju senc.

Kam romate, roké!

Srce mi razgrebla skrivnost je brezkončnih bregov,
ob robu zaves
z ognjenim prstom zavabil je v svet mrakov
življenja svobodnega kres.

Vzcvetite, razpnite se, roke!
Kot meči hrepenenja razgrnite vse meje,
da v požarih večnih tajnosti se bo umelo,
da bo kakor zrno dišav zgorelo
pojoče srce!

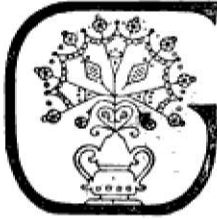
Ivan Lah:

⟨Nadaljevanje.⟩

Angelin Hidar.

Starokorotanski roman.

17. Kralj Rišar v domovini.

 lasniki so bili odgnali kralja Rišarja s seboj, kakor jim je bilo ukazano. Gnali so ga po javni cesti od gradu do gradu ter priganjali konje z biči v urni tek. Daleč pred njimi je jezdil trobentač, ki je oznanjal ljudem prihod cesarskega jetnika. Ljudje so stali ob cesti in gledali izprevod, ki se je pomikal mimo. Vsi so strahoma izgovarjali ime kralja Rišarja, kajti mnogo so govorili o njem. Pot je vodila čez gore in doline in kadar je izprevod obstal, se je oziral kralj Rišar nazaj, kjer so za gorami izginili gozdi korotanski. Tako so jezdili naprej dan za dnem, dokler niso dospeli na grad Dürnstein ob Donavi, kjer so kralja Rišarja zaprli v globoko ječo, dokler se ne pobota s cesarjem. Po svetu pa je šla od tistih dob skrivnostna govorica, da je kralj Rišar srečno prebrodil viharo morje, da je zašel v gozde korotanske in padel v roke svojih nasprotnikov. Zato so šli pevci, ki so opevali njegovo slavo od gradu do gradu, po vseh deželah in prepevali pod zidovi nemških gradov, da bi izvedeli, v katerem gradu je zaprt kralj Rišar. Vedeli so, da bo junak